

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 lipca 2019 r.
sprawy **K. C.**,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 10 lipca 2018 r., sygn. akt VI Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.
z dnia 18 września 2017 r., sygn. akt IX K (...),

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. na podstawie § 4 i § 17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1741) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. S., Kancelaria Adwokacka w G., kwotę 442 zł 80 groszy (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% podatku VAT, jako obrońcy z urzędu wyznaczonemu w postępowaniu kasacyjnym za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwolnić skazanego K. C. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G., wyrokiem z 18 września 2017 r., sygn. akt IX K (...), uznał K. C. za winnego dwóch przestępstw z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k., art. 238 k.k. i z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. przy zastosowaniu art. 64 § 1 k.k., za które wymierzono mu kary po roku i 2 miesiące pozbawienia wolności.

Orzeczone wobec oskarżonego kary Sąd połączył i wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności. Orzeczono także, na podstawie art. 42 § 1 k.k., obowiązek naprawienia części szkody wyrządzonej przypisanymi K. C. przestępstwami przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego Towarzystwa Ubezpieczeń (...) S.A. kwoty 90 200 000 zł.

Wyrok ten zaskarżony został apelacjami oskarżonego i obrońcy oskarżonego. W apelacjach tych sformułowano zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych i obrazy przepisów postępowania. W obu apelacjach wniesiono o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu apelacji, Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z 10 lipca 2018 r., sygn. akt VI Ka (...), utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca K. C. Zaskarżył wyrok w całości i zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego to jest:

a. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., które miało istotny wpływ na treść wyroku, a polegało na nienależytym i niepełnym rozważeniu zarzutów apelacji, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego w G., który zapadł z rażącym naruszeniem prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a przez to rażąco niesprawiedliwej, sprzecznej z zasadami logiki, prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, w szczególności wyjaśnień oskarżonego i zeznań A. T., co doprowadziło do zaniechania wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy na korzyść skazanego, wbrew zasadom rzetelnego procesu i prawdy materialnej, która to obraza miała oczywisty wpływ na treść zaskarżonego wyroku, albowiem doprowadziła do nieprawidłowego ustalenia, że skazany współdziałał w popełnieniu oszustwa na

- szkodę zakładu ubezpieczeń, a nadto podżegał A. T. do popełnienia przestępstw,
- b. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 172 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez dokonanie w postępowaniu odwoławczym dowolnej, a przez to rażąco niesprawiedliwej oraz sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny dowodów' w postaci wyjaśnień oskarżonego co do przeprowadzonych dowodów, zeznań T. S. i P. S. oraz zeznań J. C. złożonych w postępowaniu odwoławczym, a nadto bezzasadne zaniechanie uwzględnienia wniosku oskarżonego o przeprowadzenie konfrontacji świadków J. C. i A. T., jako czynności procesowej mającej kluczowe znaczenie dla oceny wiarygodności dowodów, co doprowadziło do niezasadnej odmowy dania wiary spójnym dowodom, z których wynikało, iż odszkodowanie z auto casco zostało zaksięgowane na rachunku bankowym oskarżonego w celu zapobieżenia zajęcia tej kwoty przez komornika sądowego prowadzącego egzekucję przeciwko A. T., a nie natomiast w celu uzyskania korzyści majątkowej, które to ustalenie doprowadziło organ procesowy do nieprawdziwego przekonania, iż w okresie od listopada 2013 r. do sierpnia 2014 r. skazany również dopuścił się popełnienia kolejnego przestępstwa podobnego,
- c. art. 175 § 2 k.p.k. w zw. z art. 156 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. mające istotny wpływ na treść wyroku, a polegające na bezzasadnej odmowie uwzględnienia wniosku oskarżonego o umożliwienie mu złożenia wyjaśnień po zapoznaniu się z aktami sprawy, co doprowadziło do rażącego naruszenia prawa oskarżonego do obrony,
- d. art. 410 k.p.k. mające istotny wpływ na treść wyroku, a polegające na pominięciu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, iż w dniu 31 sierpnia 2014 r. A. T. dzwonił do oskarżonego dopiero o godz. 23.54. co doprowadziło do zaniechania ustalenia, że współsprawcy nie mogli działać wspólnie i w porozumieniu w sprawie fikcyjnej kradzieży z włamaniem, a już tym bardziej w sprawie wprowadzenia zakładu ubezpieczeń w błąd w celu uzyskania korzyści majątkowej.

Obrońca wniósł o *uchylenie* wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 10 lipca 2018 r. w całości i uniewinnienie oskarżonego K. C. od przypisanych mu czynów, a

ewentualnie o *uchylenie* wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi drugiej instancji.

Zastępca Prokuratora Rejonowego Prokuratury w G. wniósł w pisemnej odpowiedzi na kasację o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy K. C. okazała się bezzasadna w stopniu, który pozwolił na jej rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu wyznaczonym na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. Przypomnieć na wstępie wypada, że nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest kasacja zmierzać ma do wyeliminowania z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w przypadku zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej lub z innym rażącym naruszeniem prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść tego orzeczenia. Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny zasadniczo nie bada prawidłowości ustaleń faktycznych, nie jest również sądem kolejnej, trzeciej już instancji, weryfikującym pod każdym kątem poprawność działań sądów orzekających w sprawie. Ustawodawca wąsko określił granice kontroli kasacyjnej i Sąd Najwyższy nie może oceniać sprawy z perspektywy tego, jakie orzeczenie należałoby jego zdaniem wydać w danej sprawie. Sąd kasacyjny ma jedynie badać czy w sprawie zaistniały, wąsko określone podstawy do uwzględnienia kasacji.

Takie podstawy nie zaistniały w przedmiotowej sprawie. Wprawdzie zarzuty kasacji obrońcy K. C. dotyczą formalnie stadium postępowania odwoławczego, niemniej żaden z nich nie mógł być uwzględniony.

W kasacji nie wykazano, aby sąd odwoławczy, aprobując ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy w G., podjął decyzję procesową o cechach dowolności, rażącej niesprawiedliwości, czy sprzeczności z zasadami logiki. Przeciwnie, w uzasadnieniu wyroku sądu odwoławczego przedstawiono wyczerpującą argumentację przemawiającą za uznaniem za wiarygodne zeznań A. T. Nieco inaczej niż w kasacji, także w apelacji obrońcy bowiem sformułowano zarzut obrazy art. 7 k.p.k., związany z depozycjami tej osoby. Sąd Okręgowy w sposób zgodny ze standardami kontroli odwoławczej określonymi w Kodeksie postępowania karnego wyjaśnił w uzasadnieniu swego orzeczenia, dlaczego zarzutu tego nie uwzględnił. Rozumiejąc brak zgody skazanego na rezultaty rozumowania Sądu, nie sposób uznać, że Sąd Okręgowy w G. dopuścił się

rażącego naruszenia prawa. Za takie nie mogą być uznane oceny zeznań A. T. i I. B. , którym orzekające w tej sprawie Sądy dały wiarę, jak i ocena wyjaśnień K. C., które uznane zostały za niewiarygodne. Sądy wyczerpująco uzasadniły swoje stanowisko w tej materii i w ocenie Sądu Najwyższego nie można tym ocenom przypisać cech dowolności, rażącej niesprawiedliwości, czy sprzeczności z zasadami logiki.

Za rażące naruszenie prawa nie może być uznane oddalenie wniosku o skonfrontowanie świadków A. T. i J. C. Sąd Okręgowy przekonująco uzasadnił swoją decyzję procesową w tym zakresie. Za podstawę uwzględnienia kasacji nie może być również uznana odmowa uwzględnienia wniosku oskarżonego o umożliwienie mu składania wyjaśnień po ponownym zapoznaniu się z aktami sprawy. Nie sposób podważyć stanowiska Sądu, który przyjął, że biorąc pod uwagę przebieg postępowania w sprawie i stadium postępowania, w którym złożono wniosek, zmierzał on li tylko do przedłużenia postępowania. Oskarżony korzystający z pomocy obrońcy miał w toku procesu zapewnioną możliwość składania wyjaśnień i realizowania swego prawa do obrony.

Sąd odwoławczy ustosunkował się w uzasadnieniu zaskarżonego kasacją wyroku także do kwestii połączeń telefonicznych, przyjmując, że w czasie, o którym mowa w ostatnim zarzucie kasacji doszło do rozmowy A. T. z oskarżonym, a nie z J. C. Brak podstaw do podważenia tego ustalenia na etapie postępowania kasacyjnego.

Z powyższych względów orzeczono, jak w części dyspozytywnej postanowienia.